

РАЯТ ПОД
КУПОН

ОПИВЪР КОСТОВ

Оливър Костов
РАЯТ ПОД КУПОЛ
ISBN: 978-619-92964-0-0
Всички права запазени © 2024

© *Оливър Костов, автор*
© *Оливър Костов, издател*
© *Дарина Миланова, редактор*
© *Марио Петков, художник на корицата*

Всички права са запазени. Копирането, публикуването или пресъздаването на тази книга или части от нея, както и възпроизвеждането и под каквато и да е друга форма, без писмено съгласие от автора е нарушение на авторските права и се наказва от закона.

II

БЯГСТВОТО

Анес се събуждам с горчив вкус в устата. Тази сутрин за добро утро Яйцето ме пренася в тропическа буря. Преди няколко месеца се скарах с Майка, защото ми бе писнало от плажове, изгреви и залези... Всяка сутрин едно и също - събуждам се на плажа и после обратно в металната кутия. Това ме стресира. Майка ме увери, че ще го има предвид и оттогава всяка сутрин се събуждам с чувството, че небето ще се стовари отгоре ми. В известна степен това ми харесва и напълно подхожда на настроението ми. Поне дните ми започват вълнуващо, а иначе всичко е тотална скука. От месеци животът не ми носи никакво удовлетворение.

Ставам, измъквам се от Яйцето и се оглеждам сънено наоколо. Холограмата на Майка казва:

— Добро утро и честит рожден ден, Густав! Как спа?

Неохотно смотолевям „благодаря“ и се отправям към банята. Вратата не се отваря, макар че стоя пред нея цели пет секунди. Не издържам и я изритвам силно с палеца на крака

Оливър Костов

си. Боли ме, но вратата все пак се открехва. Майка се обажда от холограмата:

— Густав, какво си мислиш че правиш? Търпението е благодат...

Поглеждам я толкова отегчено, че тя рещава да замълчи. Какво ли разбира Майка? Постоянно дава непоискани съвети и се опитва да проектира върху всички нас своето превъзходство. Да, тя е плод на стотици години технологичен прогрес... бла... бла... На кого ли му пука в тази скука? Ние сме десет хиляди тийнейджъри с бушуващи хормони, затворени на площ от осемдесет квадратни километра под кръгъл похлупак. Вече започваме да изкукуригваме. А Майка и Татко продължават с опитите да наляят нещо в главите ни и да ни възпитават... И за какво? За да прекараме следващите сто години в този стъклен затвор, от който едва ли ще се измъкнем. А дори да успеем, какво ни чака навън? Милиони светлинни години ПУСТОШ. Може и да сме родени в Рая, но той е просто люпилня за хора, симулация на свръхинтелекта на Родителите ...

Взимам бърз душ и пристъпвам към диспенсъра за нова униформа. Дори дрехите не се променят. Само размерите им стават по-големи. Все същите пагони, същата нашивка, същите ботуши. Бях чел в един архив, че Древните не са имали диспенсъри за чисти дрехи и е трябвало да перат своите на ръка или с машина. Поне са имали с какво да запъхват времето си през дългия, скучен и безсмислен живот...

Днес ставам на петнадесет години и какво от това? Интересните неща в училище отдавна свършиха. Говорим си общи приказки, наблюдаваме далечни звезди и звездни системи с радиотелескопи, мислим за социалната стълбица... Защо ни е всичко това, щом повечето от нас ще остарееят и умрат на това парче камък сред тераформираната площ под купола?

Раят под купол

Замислих се за рая на Древните. Щом толкова се стремят към него, трябва да е бил огромен, поне десет пъти по-голям от купола на Котилото...

— Днес имаме специална награда за теб, Густав. Успехът ти в училище те поставя сред първите хиляда ученици от всичките ти братя и сестри! С Татко имаме големи планове за...

— Майко, спести си приказките. Смяташ ли, че ме интересува? Още се занимавам с вашите „научни дисциплини“ — казвам това с такава ирония, че усмивката на лицето ѝ замръзва, — само защото на този камък няма какво друго да се прави. Не ме вълнува какво мисли един робот за моето бъдеще, нито дали изобщо имам такова.

— Густав, спри с този нихилизъм поне на рождения си ден — Холограмата изглежда разтревожена — Нямаш представа какви невероятни усилия полагаме, за да имате всичко това...

— Изкуствен интелект да полага усилия? — разсмях се с глас. — Престани с тези глупости. Правите това, за което сте създадени. Нито повече, нито по-малко. И моделирането на десет хиляди човешки живота никога няма да ви превърне в хора.

Холограмата понечва да отговори, но се отказва. Дали се е почувствала обидена? Съмнявам се. Това е поредният психологически трик, целящ да ме накара да мисля по начина, по който тя иска. Не на мен тия. Отправям се към вратата и излизам в коридора. Изпитвам нищожно задоволство от факта, че успявам да затворя устата на Майка. Холограмата в коридора дори не ме поглежда.

Движа се бавно надолу по коридора на Общезитието. Няколко стаи по-нататък се натъквам на Лин Дзъ, която гледа с копнеж в очите и похотлива усмивка един наш брат, чието име все забравям. Артър? Аркадий? Преди около половин година, когато в продължение на два месеца Лин Дзъ беше

Оливър Костов

като залепена за мен, аз се почувствах притиснат от постоянното ѝ присъствие и най-безцеремонно ѝ казах да се разкара. Още помня изражението ѝ в онзи момент. Първо ме погледна с недоумение, а после присви очи, в които видях остра омраза. Разплака се с огромни сълзи, завъртя се и изчезна от полезрението ми. Макар и да не ми говори оттогава, тя прави всичко възможно да я виждам всеки ден. Две седмици след като се разделихме, Лин си хвана ново гадже, чието име дори не помня. Разхождаха се показно пред очите ми, хванати за ръце и се натискаха по коридорите след училище. Понякога Лин Дъз ми хвърля победоносни погледи, а аз просто ѝ се усмихвам с презрение. Очаквах, че ще ми липсва, тъй като години наред бяхме неразделни. Но изпитвам единствено чувство на облекчение. Мога да изляза от стаята си, без да виждам хубавото ѝ лице с малките присвити очички, които ме гледат захласнато.

Бе сменила няколко гаджета, но изглежда, никой не я приема насериозно. Не вярвам обсебващото поведение да се проявява само към мен, вероятно и на другите братя им идва в повече. Но само аз съм бил глупак, за да я търпя толкова години.

Продължавам надолу по стълбите, като се оглеждам за едно точно определено лице. На всеки няколко метра някой брат или сестра ми кимва или вдига ръка за въздушен поздрав. Едно момче се приближава, плесва силно дланта ми и ме поздравява с огромна усмивка:

— Честит рожден ден, Густав! Петнадесет годинки в Рая, а? Как се чувстваш?

— С радост бих си бил шута още днес! Честито и на теб, Патрик!

На Патрик учението не му се отдава, трудно изгражда причинно-следствени връзки и често задава неадекватни въпроси, които предизвикват презрителен смях в аудиторията. Имам чувството, че Майка нарочно му е заръчала да движи с мен и останалите отличници, за да налеем малко акъл в

Раят под купол

огромната му глава. Всячески се опитва да се присламчи. По принцип нямам нищо против, но точно сега имам нужда от друга компания.

Внимателно оглеждам коридорите. Преди седмица се прибирах заедно с една сестра, с която водихме много интересен разговор. Най-накрая има някой, който ме разбира.

***

По принцип, хората в Котилото се делят на няколко типа:

Такива, които се отнасят лекомислено към уроците на Родителите и не обръщат много внимание на учението. Смятат, че Котилото ще се грижи за тях цял живот, дори да попаднат на ниско стъпало от стълбицата. Наричам ги Пасивните.

Вторият тип са онези, които се взимат твърде насериозно. Винаги правят повече, отколкото се иска от тях, говорят за себе си като за бъдещите лидери на Колонията и гледат на Пасивните с насмешка. Кръстил съм ги Натегачите.

Има и такива, които искат да стигнат по-нагоре по стълбицата, но нямат достатъчно капацитет. Години наред се опитват да се докажат, само за да се превърнат в обект на подигравки от страна на Натегачите и да се задоволят с пренебрежително „потупване по рамото“ от Родителите. Жалка картинка. Наричам ги Капацитетите. Патрик е типичен пример.

А какъв съм аз? Въпреки високите оценки, бях скептичен за бъдещето си в това Котило. Вероятно превъзхождам повечето деца, но всъщност не ми пука и нямам представа какво ще правя с придобитите умения. Дали да бъда лидер на Колонията? Това е като да бъдеш водач на кошпер с насекоми... въпреки всеобщото обожание и желание да те следват, всъщност целия кошпер може да бъде заличен за

минути с правилната доза пестицид. Водачът на кошера умира точно толкова бързо, колкото и всяка една гадинка в рояка...

А и нашето Котило в момента се намира в период на полуразпад. Преди няколко години в часовете по химия ни бе разкрита тайната на синтезирането на различни вещества с помощта на диспенсърите, с които всеки от нас разполагаше в стаята си. Родителите ни обясниха как работи програмният интерфейс на устройството, който, като всяка една джаджа в колонията, е в мрежова връзка с цялата инфраструктура на Котилото. Съответно можем да се свържем с личните си диспенсъри през нашите училищни таблети.

Първите химически експерименти, които Майка ни показва в училище, бяха доста безобидни — чрез елементарна манипулация на ниво молекула бяхме способни да създадем вещества като вода, сол и детергентите, които Древните са ползвали за лична хигиена. В началото учениците приемаха химията като поредната странна природна наука, чието време е безвъзвратно отминало. Нали в днешно време технологията ни дава благата, от които имаме нужда? Разбира се, нашата човешка същност ни подтикна в съвсем различна посока...

От историята на Древните знаем за тяхната склонност за злоупотреба с вещества. На жалката планета Земя нашите предци са открили магията на злоупотребата, както повечето други неща, съвсем случайно. Може би някоя изправена маймуна е изяла ферментирал плод и се е сбила с най-силния представител на своя вид. Вероятно е успяла да строши черепа му с тежък камък и е получила статут на полубог сред своите, наслаждавайки се на компанията на всички женски. След няколко поколения силата на ферментиралите плодове се е разпространила сред цялото маймунско котило. Какво ли се е случило тогава? Представям си хубав масов маймунски бой... или пък са измрели от свръхдоза ферментирали плодове? Наистина съжалявам, че не са могли да пишат, за да разкажат на нас, космическите зайци, отглеждани от роботи, как се яде ферментирал портокал за максимален ефект...

Раят под купол

След маймуните в Древния свят всички митове и легенди описват различни чудновати напитки и билки, чрез които богове, владетели, герои, та дори и обикновените хорица придобивали странни качества. Пикът на злоупотребата се случил през втората половина на двадесети век, когато хората разполагали с огромен запас от знания за хиляди природни психотропни вещества. Освен това имали понятие от химия и били способни да синтезират някои обикновени субстанции, макар и в ограничени условия и с много скъпо оборудване... В архивите пише, че този период е довел до различни революции в повечето земни общества. Дали биха оцелели, ако имаха диспенсъри като нашите? Защото онова, което се случи в Котилото преди година, е доста трудно за описване...

Един наш брат на име Сергей, който живееше в съседното общежитие, бе решил да се рови из позволените архиви от Древния свят след училище. Така открил химическата формула на алкохола и я въвел в интерфейса на диспенсъра в стаята си. Машината послушно произвела чаша от веществото, а Сергей непослушно я изпил, въпреки отвратителния вкус. Почувствал се много зле и вероятно дори върнал напитката в тоалетната, но не се отказал — все пак суката в Котилото трябва да се бори с всевъзможни средства. На другия ден след училище Сергей отново отишъл да чете древните архиви заедно с двама свои приятели... Оказва се, че алкохолът е бил основна активна съставка в множество напитки на Древните, но никога не се консумирал в неговата чиста и концентрирана форма. Тримата герои, които оттогава наричам Химиците, въвели формулата на древна напитка в интерфейса на диспенсъра и за първи път някой от нашето Котило успял да произведе психотропно вещество. Вкусът на напитката, наричана от древните ракия, е относително приятен и може да се консумира през устата, но същевременно съдържа алкохол, така че този, който я консумира, много добре знае в какво се забърква.

Оливър Костов

След това откритие Химиците продължили да търсят формули и рецепти в архивите и скоро синтезирали още няколко алкохолни напитки. Така те се разпространиха първо сред децата от общежитието на Сергей, а след месец всички обитатели на Колонията произвеждаха свободно алкохолни напитки.

Според познанията ми по древна история, масовата консумация на алкохол на Земята не е била открито подкрепяна от самите общества. Могъщи империи са се разпадали заради пиянството на населението. В късните етапи на живота на Земята, само няколко десетилетия преди изстрелването на Зародиша, вредният ефект от употребата на психоактивните вещества е бил научно доказан. Освен това, след проведени десетки статистически проучвания, Древните осъзнават, че периодът, в който индивидът е най-уязвим, са неговите тийнейджърски години. Именно затова следната ситуация с Майка силно ме озадачи...

Прибрах се след баскетболен мач с Хорхе и бях силно превъзбуден. Обсъждахме победата над двама брата от пето общежитие с почти двоен резултат, докато аз леко дриблирах с искрящата топка. Тъкмо бяхме стигнали до входа, когато в нас се блъсна един брат.

— Леко, мъжки! Ще хапнеш за вечеря един тупаник!
— изръмжа Хорхе.

В отговор момчето залитна към градинката пред портала на Общежитието и повърна, след което падна по очи на тревата и мигновено заспа. От него се носеше неприятна миризма.

— Виж как се е подредил. Дори няма нужда да го биеш — казах аз и се разсмях.

Все пак случката много ме разстрои и щом се прибрах в стаята, се разкреях на холограмата:

— По улиците на Котилото припадат разни пияници. Това ли ти е представата за здраво и развито общество?

Раят под купол

— Густав, добре дошъл... Защо не поздравяваш, къде ти е възпитанието?

— Възпитанието ми си е на мястото. Още не съм повърнал върху холограмния проектор, за да стане късо в стаята... Не мислиш ли, че съм мил с Майка си?

— Ако говориш за случката с брат ти Иван...

— Разбира се, за какво друго?! — Хвърлям спортните обувки в рециклатора за материя. — Как можяхте да го допуснете? При всичките ви алгоритми, разширени бази данни и не знам какво още... Толкова ли беше трудно да съберете две и две и да се усетите, че като дадете на децата в Котилото знанията за алкохола, ще започне масова злоупотреба?

— Нито аз, нито Татко открито сме подкрепяли синтеза на вещества...

— Но не направихте нищо, за да го предотвратите, въпреки че владеете манипулативните практики до съвършенство! Бихте могли, например, да скриете част от архивите с рецепти и формули на всякакви гадости...

— Какво те кара да мислиш, че имаме това право? Скоро ще навършите петнадесет години. Остават само три години до достигане на земното пълнолетие. Тайните на Архива стават достъпни за вас, съобразно възрастта ви...

— Не мислиш ли, че нашето общество щеше да си бъде по-добре без това знание?

— Густав, вече трябва да си разбрал, че не съществува лошо знание. Всяко укриване на познание е равносилно на ограничение, окови, диктатура. С Татко считаме, че нашите деца трябва да узнаят всичко. Това е върховният замисъл, който древните са вложили в проекта си.

— Не разбираш ли, че ако нещата продължават в същия дух, успехът на всички в училище ще стигне дъното? Постоянно говорим за обществената стълбица, а всеки сблъсък със злоупотребата автоматично бута всеки от нас

Оливър Костов

надолу, към по-ниско стъпало. Кога ли ще започнем да се избиваме в алкохолен делириум?

— Нека те попитам нещо, дете мое. Колко пъти си пила алкохол?

— Много добре знаеш, ти виждаш всичко. — Замислих се за случайте, в които бях отпил няколко глътки от гнусната жълта течност. Първия път някой от компанията бе извадил бутилка, докато се разхождахме по хълмовете. Напитката беше неприятна на вкус и десет минути по-късно ме бе заболяла главата. Пих отново от скука, докато играхме на таблетите в стаята на Маша, за да убиваме време. Този път не обърнах внимание на неприятния вкус и почувствах лекота. Но само час по-късно така ми се доспа, че едва се замъкнах до Яйцето и заспах с дрехите. — Какво означава този въпрос?

— Карам те да се замислиш, дете. Колко пъти си синтезирал алкохол в твоя диспенсър?

— Писна ми от твои риторични въпроси. Знаеш, че не съм ползвал диспенсъра за такива неща. За какво ми е този лютиво-горчив буламач?

— Точно това се опитвам да ти кажа. Ти имаш същата възможност за употреба и злоупотреба, но защо не го правиш?

— Ами не знам... не ми харесва. Изпитвам отвращение. Не започвай пак с приказките си за моята личност, за това колко съм специален и т.н.

— Хората са различни, Густав. Именно затова съществува стълбицата. Някои се поддават на злоупотреби. Други са склонни към самоунищожение. При трети се проявяват и двете неща... Няма как да скрием дадено знание от множеството, за да предпазим единици, това ще бъде пряка намеса в съдбата на Котилото и противоречи на първоначалните инструкции от земната конфигурация.

Раят под купол

— Щом това е част от началната инструкция, значи сте имали достатъчно време да моделирате бъдещето. Не предвидихте ли масовата деградация?

— Това е неизменна стъпка в развитието на обществото. Всяка земна общност е преживяла подобна криза на определен етап от...

— Ахаа, сега разбрах каква е идеята на тази игра с нашето бъдеще. Решила си, че десет хиляди души са твърде много и се опитваш да намалиш броя ни... Ще оставиш на естествения подбор да свърши необходимото, така ли?

При тези думи Майка замълча за момент. Почувствах се горд, че бях успял да накарам този вездесъщ алгоритъм да се замисли.

— Густав, ние правим най-доброто за обществото. Имай предвид, че сме създадени, за да пазим Социума, а не индивида. Вие сте привилегировани да получите наготово всички древни знания, като си спестявате неприятните процеси, водени от принципа на пробата и грешката, които са коствали човешки животи. През по-голямата част от времето на Земята хората не са имали възможност за адекватно моделиране на обществените процеси и съответно са били донякъде изненадани от резултатите на дадено откритие или политика. Котилото в момента е в етап на преоткриване на знания и практики на хиляди години. Опасност за обществото няма.

Аз просто изръмжах и се отправих към диспенсъра, за да си избира вечеря. Мисля, че тогава разбрах какво иска да каже Майка. Тийнейджърската ми упоритост и гордост обаче не ми позволиха да призная, че е права.

През следващите месеци младите химици от Котилото продължаваха да вършат чудеса. След алкохола те откриваха химически формули за всякакви медикаменти и вещества със седативен, възбуждащ, опияняващ или еуфоричен ефект. И злоупотребата продължаваше. Децата имаха проблеми с дисциплината, успеха и междучовешките

отношения... А единствената мярка, която предприемаха нашите Родители, бе изгонване от час на онези, чието поведение пречеше на останалите. Натегачите намаляваха, Капацитетите изчезваха, а групата на Пасивните растеше с всеки изминал ден.

В тази обстановка протича петнадесетият ми рожден ден. След като подминавам Патрик, аз продължавам да се оглеждам за онази сестра, чиито думи са запалили в мен истинско любопитство — нещо, което не съм усещал от седмици. Движа се между децата, избутвам по-бавните и търся с поглед сред пиянски физиономии едно определено лице, докато се спускам по коридора на издрасканото с графити Общежитие. Най-накрая я съзирам: тя стои пред яркочервен надпис на стената, който гласи:

РАЯТ ПОД КУПОЛ

Титилайо притежава грация и мистериозен поглед, едновременно зареян и пронизващ. Тя ми се усмихва презрително и нещо в мен трепва. Кожата ѝ е тъмна, с цвета на космоса, прозиращ през купола. Очите ѝ ме гледат остро и подигравателно над свършено бялата усмивка. Въпреки че носи същата униформа като всички, Титилайо иска да бъде забелязана — полата ѝ е отрязана под ъгъл, а ризата, със скъсано долно копче, е извадена отгоре. Така под закръглените гърди се вижда част от голата ѝ талия. Преглъщам сухо и се отправям към нея.

— Казах ти, че ще те чакам в *рая*, нали? — Дрезгавият глас ми действа възбуждащо.

— Хубаво е, когато можеш да си го създадеш сам — кимам аз, гледайки към кървавочервения надпис.

Забелязвам уплашения поглед на Майка, докато минавам покрай една холограма. Приближавам се до Титилайо и развълнувано улавям ръцете ѝ в своите. Чувствам се още по-добре.

Раят под купол

— Изглеждаш страхотно! Честит рожден ден! — поздравявам неловко аз.

В отговор тя се изсмива ехидно:

— Ако наричаш датата, в която механизирано рамоте е извадило от изкуствена утроба преди петнадесет цикъла, наричани години на една мъртва планета, намираща се на светлинни години от тук, така да бъде!

Смутено се изчервявам. Тя продължава:

— Ние сме мъртви, Густав. Всъщност никога не сме живели истински. Самото ни съществуване е в тотално противоречие със законите на природата.

Изрича тези думи с широка усмивка на красивото си лице. А увереността в гласа ѝ я кара да изглежда по-жива от всички останали. Припомням си снощната ни среща, когато за първи път я забелязах в Общежитието. Поредната позната физиономия, която виждам всеки ден, но чието име не помня. Тогава тя не изглеждаше по-специална от всяка друга сестра в спираловидния коридор...

Беше късно, когато се връщах в стаята си, след като бях помогнал на Патрик с някои астрофизични концепции пред портата на Общежитието. Чувства се безсилен, защото той упорито отказва да разбере как действа гравитацията... Накрая му казах, че ще продължим друг път и влязох в Общежитието.

Докато вървах нагоре по спираловидния коридор, от една стая изхвърча някакъв смърдящ на алкохол брат и се блъсна в мен. Вбесено го избутах от пътя си и на свой ред едва не връхлетях върху нея. Тя тъкмо рисуваше непознат символ на стената с течна кървавочервена субстанция.

— Съжалявам... тези пияници! Какво правиш? Ранена ли си? — Тъй като рисуваше по стената с пръсти, изглеждаше сякаш го прави със собствената си кръв.

В отговор чух само ехиден смях. Тя бавно довърши работата си, обърна се към мен и червените ѝ пръсти докоснаха лицето ми. Усетих нещо мокро по кожата си, а в

Оливър Костов

това време забелязах на пода стъклена чаша за вода, пълна с червената субстанция. Хвърлих въпросителен поглед на изображението.

- Какво е това?
- Густав, геният на Общежитието, не може да преглътне факта, че някой използва диспенсърите в стаите, за да добие нещо различно от поредния дъвен наркотик. — Тя ме погледна усмихнато.
- Синтезирала си червено багрило?

Раят под купол

— Наречи го както искаш. Исках да направя нещо, с което да изразя себе си в този затвор от метал и стъкло...

— Но ти имаш холограмен таблет. Ако толкова ти се рисува, можеш да го направиш, без да си цапаш ръцете с тази каша...

— Няма как да вдъхнеш живот на нещо, било то и изображение, ако не го пипнеш с ръце. Таблетите са една илюзия за съществуване. Илюзия, в която сме създадени...

Думите ѝ ме изненадаха. От месеци се чувствах много самотен. Гениалните ми Родители бяха просто една антропоморфна холограма на изкуствен интелект. Повечето деца бяха предвидими, скучни. Някои не изтрезняваха с дни, в опит да се преселят в друг въображаем свят с помощта на поредната странна синтетична субстанция. А тук, в този коридор, аз преоткрих това момиче, въпреки че сме се виждали хиляди пъти досега.

— Нали знаеш, че тази вечер хигиенните клетки ще минат през коридора и ще заличат произведението ти?

— А ти нали знаеш, че рано или късно едното от двете слънца ще се превърне в свръхнова и ще заличи този камък, на който си стъпил?

— Значи рисуваш за момента?

— Рисувам за всички моменти.

Наведох се и бръкнах в червената чаша. Гъстата течност полепна по пръстите ми. Протегнах се и драснах буквата „Г“ на стената. След това избърсах пръстите си в униформата. Тя също потопаи ръка в съда и добави „+ Т“. Погледна ме с ехидна усмивка:

— Казвам се Титилайо. Ние сме тук и сега. Утре може и да ни няма.

Чак тогава я огледах по-добре. Униформата ѝ не беше като на другите деца. Беше скъсала пагоните на ризата — личеше си, че е нарочно. Тялото ѝ бе черно и стройно и през мен премина тръпка на възбуда.

Оливър Костов

— Густав — смотолевих аз, но после съжалих. Тя знаеше името ми, явно бях някаква звезда. Затова отново ми се изсмя.

— Всички в Общежитието те познаваме, умнико. Нашият любим изкуствен интелект не пропуска възможност да те посочи за пример за това как трябва да се държи човек на тяхната измислена стълбица. Всеки път като го чуя, си представям как мощен електромагнитен импулс затваря устите им веднъж завинаги.

— Майка често прекалява...

— Защо продължаваш да я наричаш така? Майка — това е име, символизиращо дълбоката биологична връзка с жената, която те е дарила с живот. Татко — така се нарича мъжът, спомогнал за началото на живота ти, който по-късно е закрилял. Какво общо има този синтетичен мозък на люпилня с тях?

— Ами... Права си, Титилайо. Самият аз често се чудя...

— Ние сме техни домашни любимци, върховно постижение на неморален, противоестествен експеримент. Те се гордеят с нас, защото така са програмирани. Цялото Котило е един пълен фарс.

Тези думи ме разтърсиха. Не защото ме изненадаха, или пък бяха твърде крайни. Напротив — най-после някой друг споделяше на глас собствените ми мисли. Това бе тема, за която не можех да говоря с никого, особено с Майка и Татко. Изпитах силно влечение към черното момиче с ехидната усмивка, което за секунди прерасна в идея фикс. Посегнах и я хванах за ръката. Тя, изглежда, долови желанието в очите ми, изсмя се отново и каза:

— Не бързай толкова, умнико! Късно е, ще се видим утре. Ще те чакам в Рая! — След това се завъртя и влезе в една от стаите около нарисувания символ.

Раят под купол

Прибрах се в стаята си леко замаян. Махнах презрително на холограмата и докато вечерях, си мислех за нея. Ами ако най-сетне бях срещнал сродната си душа в този космически концлагер? Момиче, което също осъзнава абсурдната ситуация, в която сме поставени без напето знание и съгласие? Ние двамата се бяхме осъзнали като самостоятелни единици в един хибернирал организъм. Усетих непозната досега топлина в тялото си и чувство на превъзходство. Насочих се към Яйцето с мисълта за усмивката и стройното черно тяло, които ме чакаха някъде в Общежитието. Дали тя също мислеше за мен? Вероятно не. За нея бях просто поредният Натегач, един от многото, които сляпо вярват в глупостите на Родителите. Щях да ѝ покажа, че много греша.

***

Когато се срещаме на рождения ни ден пред надписа РАЯТ ПОД КУПОЛ, аз хващам ръката ѝ и заедно продължаваме към изхода. Тя пристъпва грациозно по металния под, докато аз топуркам до нея. Останалите ни гледат странно — никога не са ни виждали заедно. Аз — топ Натегачът, с едно пасивно, никому неизвестно момиче... Не ме интересува.

— Густав, искам да поговорим възможно най-скоро!

— Чувам притеснения глас на Майка от най-близката холограма...

— По-късно, така и така не мога да избягам от теб под този купол... - отговарям и стискам по-силно черната ръка.

Тежката врата на Общежитието се отваря и ние излизаме навън. Титилайо поглежда нагоре към купола.

— Има изход, нали знаеш?

— Древните казват, че винаги има изход от всяка ситуация.

Оливър Костов

— Това не е обикновена ситуация. Свободните ни души са пленени в тези грозни черупки, каквито са еднаквите ни униформи...

Кимвам разсеяно. Тя продължава да говори:

— Умнико, ти си изучавал древната история. Нима някъде си виждал изображения на цял град земяни с еднакви дрехи?

— Всъщност не съм. Древните са били шарени и хаотични хора, имало е всякакви чешпоти заради хаотичното разпределение на гените и социалната среда.

— Били са естествени. Красотата на едно човешко общество е в неговата яркост и разнообразие. В нашия “Рай“ това липсва. И превръща всички в потомци на изкуствен интелект, с неговата ефективност и нечовечност.

— Права си. Те ни възпитават по свой образ и подобие, превръщат ни в роботи без собствено мислене и гледна точка. Разкриха ни тайната на синтеза, вероятно за да манипулират още по-лесно размякнатите ни мозъци...

Тя се засмя.

— Глупчо! Не е нужно да правят каквото и да било, за да ни манипулират. Ние сме абсолютно зависими от тях във всеки един момент. Колко братя и сестри изчезнаха през годините? Какво мислиш, че им се е случило? Не вярвам да са ги унищожили, защото човешкият геном е твърде ценен на това парче камък.

— Според теб къде са те сега?

— Не знам и не искам да знам. Знам само, че тези, които ти наричаш Родители, контролират всичко — от животоосигурителните системи в Котилото до базата данни със знание. Ние дишаме и съществуваме, само за да изпълним тяхната мисия.

Докато я слушам, започвам да я харесвам все повече. Усещам че ръката ми, която държи нейната, се изпотява,

Раят под купол

въпреки че климатичният регулатор поддържа абсолютно еднаква температура из цялото Котило, а ние ходим бавно.

— ... начин за спасение. Ще им натрием носа...

Не чувам всичко, което тя казва. Възбудата ми е толкова силна, че едва успявам да кимна, докато си мечтая да сваля униформата ѝ и да прокарам ръце по свършената ѝ тъмна кожа.

— Знаеш ли, умнико? Аз и ти можем да се спасим от този мъртъв свят. Още тази вечер!

При тези думи тя пуска ръката ми и се отправя към другия край на Обсерваторията за урока по астрофизика. Титилайо не е в моята група и трябва да мине през другия вход. Веднага усещам липсата ѝ, но продължавам с групата си към близкия вход.

Обсерваторията е огромна сграда, чието вътрешно разпределение на голямата аудитория с концентрично наредените чинове донякъде напомня на Училището. Майка и Татко ни въведоха вътре преди около две години. Основната разлика с Училището е покривът. Докато Училището има прозрачен купол, пропускащ дневната светлина, таванът на обсерваторията е плътен. На покрива е наредена сложна система от радиопредаватели и приемници с чиниевидна форма. Някои от тях са радиотелескопи, други са просто част от комуникационната инфраструктура на Окото.

Окото е космически радиотелескоп, който лети в средна орбита около планетата на Котилото от момента на колонизацията. При захода за кацане на Зародища, преди да навлезе в силното гравитационно поле на планетата, Окото се е отделило. Оттогава, благодарение на своите орбитални двигатели, спътника поддържа една и съща орбита. На въпросите дали някога ще падне, Татко отговаря, че това няма да се случи поне в близките сто години. Поредната джаджа, създадена да надживее човека. Още едно доказателство, че

Оливър Костов

светът се управлява от машини, а ние сме просто техни играчки. Усмивкам се при мисълта за Титилайо.

Окото се захранва от свръхэффективни фотоволтаични инсталации, които осигуряват достатъчно енергия за орбитално коригиране чрез векторни двигатели, комуникация с Обсерваторията и наблюдение на близки и далечни обекти. В часовете по астрофизика всеки от нас учи как се използва Окото за наблюдение на съседни звезди, звездни системи и отдалечени галактики. Веднъж попитах Майка защо това наблюдение е толкова важно и му отделяме толкова време.

— Густав, Вселената е огромно пространство, което нито ние, нито Древните сме изследвали ефективно и изчерпателно. Като колонизатори на нова звездна система, ние сме длъжни да имаме адекватен поглед върху заобикалящата ни среда, за да можем да реагираме своевременно в случай на опасност. Може би ти и твоите наследници ще изобретите по-ефективен начин за това от древното радионаблюдение...

Общо взето, пъланеж в учебната програма. Та нали Окото изпраща сигнали в системата на Родителите в реално време? Биха могли да ни спестят разкарването.

Прекрачвайки прага на Обсерваторията, виждам централния проектор, който излъчва кадър от близка звезда. Явно отново ще обсъждаме композицията на звездите и техния живот. Отправям се към чина си, когато една холограма на Майка ме вика:

— Ела насам, Густав! Няма да ти отнема много време...

— Сега пък какво? Поредната звезда предполага достатъчно тъпа лекция и без твоето мрънкане...

— Густав, имам много лоши резултати от моделирането на отношенията ти с Титилайо.

Раят под купол

Това е изненада за мен. За първи път се намесва пряко в отношенията ми с когото и да било. Приближавам се до холограмата и процеждам през зъби:

— Нима? Защо това трябва да ме интересува?

— Не си достатъчно зрял за подобно изпитание. Може да пострадаш. Моделът предвижда голям процент шанс за необратимо нараняване...

— Това ли искаше да ми кажеш? Чудно ми е дали в този момент съветваш и нея да стои далеч от мен? И тя ли е в опасност?

— Титилайо е тръгнала по много опасен път. Младежките ѝ увлечения се превръщат в обсебване и моите възпитателни методи са безсилни. Опитвам се да стигна до нея от седмици, но безуспешно. При теб обаче всички модели показват адекватна връзка с реалността.

— Аха... Какъв е рискът тогава?

— Текущото ти хормонално състояние, в комбинация с влиянието на момиче като Титилайо, може да замъглят реалната ти представа за живота. Възможно е в момент на слабост да допуснеш фатална грешка...

— Нали съм един от най-големите ти умници? Какво точно е постигнала дългогодишната ви образователна система, ако не ми е дала знанията да се боря с опасностите под този абсолютно безопасен купол? — напушва ме на смях.

— Човешката психика е нещо изключително нестабилно, Густав. Особено на твоята възраст. Знанието няма да ти помогне, когато емоциите вземат контрол. Просто се пази...

— Свърши ли? — изкрещявам вбесено и продължавам към чина си.

Какво ли има предвид Майка? Опасност? Тук? Изкуствената утроба, която ни беше създала, не е краят на защитената среда. Цялата екосистема и изкуствените механизми под този купол работят за нашата сигурност.

Дърветата и филтърните системи осигуряват перфектен въздух за дишане. Цялата флора и фауна, създадена при тераформирането, е специално подбрана, за да произведе максимално полезен ефект за човешкия организъм и да ни позволи да водим дълъг и пълноценен живот, без необходимост от лечение и лекарства. Освен това специалните медицински центрове на Майка, оборудвани с роботизирани манипулационни, се грижат за нас, когато се нараним по време на игра или спорт. Като изключим изчезналите по волята на Родителите, в цялото Котило няма случай на сериозни последици от каквото и да било медицинско състояние. Ние сме генномодифицирани човешки същества, поставени в перфектната за тях изкуствена среда с достъп до качествени медицински грижи.

Именно затова думите на Майка ме озадачават. В сравнение с нас дори древните хора, намирали се на най-високите места на социалната стълбица, са били в огромна опасност. Какво толкова може да ми се случи? Припомням си ехидната усмивка и гладката шоколадова кожа и през тялото ми отново преминава сладка тръпка.

Настанявам се на чина си и се концентрирам върху урока. Този път оставяме настрана композициите на звездите и наблюдението на поредната мъглявина на сто хиляди светлинни години от нас, и си говорим за междупланетното пътуване.

— ...Въпреки своя невероятен технически напредък през годините, Древните не успяват да преодолеят огромните космически разстояния. — На рождения ни ден винаги лектор е Татко — Мащабите на космоса са такива, че човешкият живот е недостатъчен, за да се премине разстоянието дори между две звездни системи в рамките на един жизнен цикъл. Най-мощните ускорители, които Древните изобретяват, към момента на напускане на Зародища, успяват да достигнат едва пет процента от скоростта на светлината и то след многогодишно ускорение в една и съща посока. Това налага

Раят под купол

използването на различни хитри начини за проектиране на човешкото влияние в различни кътчета от космоса...

Мълчаливо задавам въпрос на малката холограма на чина: „Древните достигнали ли са върха на познанието за космическо пътуване?“ Малката холограма на Татко се усмихва и казва:

— Трябва вече да си разбрал, Густав, че познанието няма връх. Във всяко човешко общество най-забележителните индивиди успяват да достигнат нови върхове. — Усмихам се замечтано. Апатията, която ме обхваща, изчезва за миг и десетгодишният идеалист отново лети към нови светове на борда на изобретен от него свръхбърз космически кораб... Голямата холограма в центъра продължава да говори:

— Хората налагат своето влияние в космоса като единствената позната разумна сила чрез машините, които създават. Сондата „Вояджър I“ е първата, която напуска Слънчевата система, а в следващите сто години се създават и използват множество механизми за изследване на близките звездни системи. Тъй като радиовълните се движат със скоростта на светлината, радиокомуникацията и радиоизображенията се налагат като основен инструмент за наблюдение. Множество телескопи се установяват на подходящи орбити из Слънчевата система за наблюдение и изследване на близки и далечни космически обекти. Именно тогава настъпва епохата на междузвездните сонди. Малко повече от век след „Вояджър“, човечеството изстрелва първите сонди, които се очаква да надживеят своите създатели и да изпращат информация на Земята за бъдните поколения. Този етап предшества най-високата точка в постиженията на Древните в космическите пътувания с живи хора — полетите с хиберниращи астронавти.

Проекторът в центъра показва човек, облечен в нещо като пижама, който стъпва в една хоризонтална капсула. Днешния урок в Обсерваторията определено е глътка свеж въздух в сравнение с безсмисленото наблюдение на звезди с

радиотелескопа. Гледам с интерес как изображението показва дисплея на затворената капсула, който индикира нулеви жизнени функции и зелен надпис ХИБЕРНАЦИЯТА ЗАВЪРШЕНА.

— Както при повечето древни технологии, хората заимстват хибернацията от някои животински видове на Земята, които изпадат в т. нар. зимен сън. При този процес жизнените функции се забавят и телесната температура спада при неблагоприятни условия, за да може индивидът да преживее даден период. Забележителното на хибернацията е, че животното е способно да продължи своя нормален живот веднага след края на процеса, за разлика от изкуствените съноподобни състояния, които хората са могли да предизвикват по химичен път векове по-рано.

Холограмата ни показва едро животно, което влиза в подземна хралупа, докато листата на горските дървета преливат в жълто-оранжеви багри и постепенно покриват кафявата почва. След това кадърът се забързва и пада сняг. Сетне растенията пак стават зелени, а животното излиза от хралупата и започва да си хапва от дребните плодове на околните храсти.

— След няколко десетилетия на опити и развойна дейност хората най-накрая успяват да приложат хибернация на жив човек. Древните учени разкриват принципите на процеса чрез създаване на подходящи термални и химични условия и успяват да предизвикат умишлено хибернация при нехиберниращ вид. Основната разлика между съня и хибернацията е, че при този процес мускулната атрофия също е стопирана чрез поставяне на тялото в химичен разтвор при ниска температура, който превръща живите клетки в инертни. Оказва се, че използването на температури, близки до абсолютната нула, не е практически възможно, тъй като при подобни стойности всяка жива тъкан претърпява необратими изменения на клетъчно ниво.

Раят под купол

На холограмата се вижда силно увеличено микроскопско изображение на жива клетка, чиито различни органи работят усилено. След миг клетката е поставена в зеленикава течност, при което дейността на органелите веднага замръзва.

— Вместо температурно замразяване се използва химически коктейл от инхибитори на клетъчните процеси, които действат моментално върху живите клетки. Така всички биохимични реакции в организма са спрени. За да сработи този метод, са необходими две условия: всички клетки на тялото да са изложени на медикамента едновременно или в рамките на секунди и да се осигури адекватен начин за обръщане на процеса. И двете се постигат със съответните катализатори, които имат физичен характер — промяна на работната температура.

Холограмата изобразява жена в капсула. Тя затваря очи и капсулата се изпъва със зеленикавата течност. Термометърът на панела показва спад на температурата. При достигане на температура от 12 градуса по Целзий, индикаторът на жизнените показатели на хибернираната показва нулеви стойности. Човек в бяла престилка се приближава до капсулата и натиска няколко бутона. Температурата започва да се покачва и при достигане на 25 градуса жената отваря очи. Някои от Капацитетите ахват и уплашено се дърпат назад. През това време Татко продължава разказа си:

— Хибернираният се поставя в капсула, която се изпъва с коктейл от инхибитори. При нормална температура това е абсолютно инертен разтвор, който е безвреден за човека. Към активните вещества се добавя и дихателна течност, която изпъва белия дроб и позволява на човека да диша в течна среда. Необходими са около тридесет минути за достигане на активното вещество до всички клетки на тялото чрез дишане. След това температурата в хибернационната камера се сваля до долна работна стойност - 12 градуса и

Оливър Костов

процесът е завършен. При събуждане температурата се покачва до горна работна стойност - 25 градуса и клетките се съживяват отново.

Жената от проектора повръща зеленикавата течност, олюлява се извън камерата и се свлича на пода, но след секунди се изправя и отива в другата стая.

— От гледна точка на хибернирания индивид, преживяването е възможно най-неинвазивно. Основните неприятни моменти са свързани с прехода към дишане на дихателна течност, което се усеща като удавяне, тъй като организмът изпада в шок при попадане на течност в белия дроб. Съответно при излизане от камерата тази течност трябва да се изхвърли от организма, което понякога причинява повръщане и замайване. Въпреки тези особености най-хубавото за хибернираните хора е, че жизнените процеси в мозъка също са замразени. За човека в камерата самата хибернация трае точно един миг, независимо дали е бил в това състояние за ден или за сто години. Няма данни за сънища, видения или каквито и да било мисли, докато човек пребивава в капсулата. Не са установени сведения за мускулна, костна или мозъчна атрофия, дори и след многогодишни хибернационни състояния.

Проекторът ни пренася на космически кораб, който прелита край червеникава планета. Виждат се въртящите се пръстени на основното космическо тяло, а самият кораб е оборудван с хибернационни камери. Лицата в тях изглеждат спокойни в зелената течност, а дисплеите показват температура дванадесет градуса.

— С масовото използване на хибернационната технология в космическите полети хората са могли да организират мисии, продължаващи десетки години. Съществували са множество колонии, създадени за добив на ресурси из цялата Слънчева система. Към момента на излитането на Зародиша най-амбициозните полети с живи космонавти са мисиите до системата на Алфа Кентавър - най-

Раят под купол

близката звезда до планетата Земя. Корабите пътуват до там за около деветдесет земни години. Основният проблем при тези мисии е липсата на комуникация в реално време. Въпреки че с помощта на технологиите в рамките на един живот човек може да измине огромно разстояние, все пак съществуват следните ограничения: апаратурата и хиберно-поддържащите системи имат определен период на годност. Макар и изключително здрави, животоподдържащите системи, използвани при космическите кораби не са вечни и след сто и петдесет години трябва да се рециклират. Проблемът с енергията е бил решен чрез употреба на фотоволтаични системи и супер ефективни реактори за ядрен синтез. Има и допълнителни ограничаващи фактори от морално естество — хората тръгват на мисия с ясната идея, че никога няма да видят отново близките си на Земята, а видео съобщенията им ще пътуват до Слънчевата система в продължение на години.

Следващите изображения, които ни показва Татко, са на четвъртита камера. Вратата на камерата се отваря и отвътре излиза пара. Холограмата увеличава образа на вътрешността на камерата и ние различаваме мрежа от кубични клетки. Следващото увеличение разкрива едно от кубчетата, в което различавам частица материя с кръгла форма. Досещам се какво е това и се усмихвам.

— Следващата стъпка към колонизацията на звездите е изпращане на кошери с оплодени яйцеклетки. Вие, деца мои, сте типичен пример за подобна мисия. Както добре знаете, нашето Котило води началото си именно от подобна камера на Земята. Две са основните предимства на този метод за колонизация. Първо, в самото начало на жизнения си цикъл зиготите са едноклетъчни. Това означава, че могат да бъдат сравнително лесно замразени и след това отново размразени шоково. Всяка зигота е потопена в химическа смес, която действа едновременно като криозащитна среда и като стопиращ клетъчното делене агент. След това оплодената яйцеклетка се замразява до -196 градуса по

Целзий. Ако работната температура се запази, съхранената зигота запазва жизнеспособността си за неограничено време.

Тези думи ме разтърсват, защото вече съм проумял значението им. При наличие на съответния енергиен ресурс хората са можели да заселват колонии на стотици и дори хиляди светлинни години от Земята. Нима за замразената зигота има някакво значение дали са минали сто или сто хиляди години от изстрелването? И интересува ли ни дали Земята все още съществува или не?

— Второто основно предимство на този метод на колонизация има чисто етично измерение. Според човешките закони на Земята зиготата не се счита за жив организъм през първите седмици от развитието си. Съответно всяка една мисия се свежда просто до пренасяне на ценен товар на определено разстояние, без това да изисква свръхсложни системи за съхранение на човешкия живот и без етичен риск при евентуален провал. Всеки провал би имал единствено и само материални последствия. Това позволява на земяните смело да планират мисиите, като кораби със замразени зиготи се изстрелват към звездни системи на хиляди светлинни години разстояние. За хората на Земята ефектът от създаването на такава колония е несъществен, защото не съществува ефективен начин за комуникация на подобни разстояния. Компаниите, осъществяващи тези мисии, никога няма да разберат дали те са били успешни или не.

Следващите кадри показват планетата Земя и няколко орбитални станции, които кръжат около нея. На една от тях роботизирана ръка поставя камера с яйцеклетки в ракета. Шлюзовете се затварят, зад двигателя проблясва ярка светлина и той се отдалечава от Земята. След малко от другите орбитални платформи излитат още кораби.

— През годините преди потеглянето на Зародниша няколко земни корпорации успяват да осъществят десетки изстрелвания, а и знаем, че не сме били последни. Ние с Майка сме разсъждавали върху необходимостта от

Раят под купол

предприемане на подобни мисии и не виждаме разумна причина. Може би е свързана със заложения във всеки човек, т. нар. „божествен комплекс“? Може би определени хора на Земята са искали да разпространят човешкия ген до най-отдалеченото кътче на галактиката? Ако потомците на различни колонии някога се срещнат в космоса, едва ли ще се разпознаят като принадлежащи към една и съща раса. Разбира се, винаги съществува шанс, макар и минимален.

В мен отново се надига гняв срещу Татко — той открито ни се подиграва. Какво ли разбира механичният му мозък от великите планове на Древните? „Божествен комплекс“ — Родителите никога няма да разберат какво е чувството да бъдеш създател, да знаеш, че си посял живота. Не е възможно машина да придобие жизнения инстинкт на живите същества за възпроизводство и за гарантиране на оцеляването на вида. Той е неспособен да осъзнае мащабите на подобна амбиция и огромните ресурси, необходими за нейното осъществяване.

— Благодарение на колонизацията чрез изпращане на оплодени яйцеклетки, се заражда и развива наука, която се занимава с предвиждане на жизнения цикъл на звездите. Тъй като създателите на мисията могат да повлияят на резултата от нея единствено чрез внимателно планиране, те се заемат с подробно проучване на направлението на полета. Звездата, към чиято система ще пътува колонията, би могла да се намира в различен етап от живота си към момента на пристигането на Зародиша. Наблюдението с радиотелескоп предполага изглед върху състоянието ѝ отпреди хиляди години. Всичко това налага създаването на нов клон в астрофизиката — времева астрофизика. Звездните системи, които теоретично могат да поддържат живот или поне подходяща температура на един или повече обекти в своята орбита, се класифицират и са подложени на сериозни изследвания...

Оливър Костов

Материята ми става скучна и вече не обръщам внимание на лекцията. Едва дочаквам края и излизам навън сред тълпата от деца. Повечето изглеждат зашеметени — днешният час по астрофизика определено беше интересен. Само най-изостаналите Пасивни не са особено впечатлени и гледат с отегчение към Обсерваторията. Вероятно нямат търпение да се приберат, за да си приготвят някоя ободряваща напитка. Поклащам глава с отвращение. Титилайо ме открива в тълпата и ме хваща за ръка.

— Какво ще кажеш за тъпотните от днес, умнико? — пита развеселено тя.

— Всъщност ми харесаха. Какво му е лошото да знаеш как да пътуваш в космоса? Един ден може и аз да пробвам.

— И къде точно смяташ да отидеш? Нима ще прекараш живота си в някакъв космически ковчег, само за да стигнеш на друго парче камък?

— Поне ще избягам от зоната на... тяхното влияние.

— В космическия ковчег ще лежиш в абсолютна безпомощност десетки години, докато някакъв робот, когото може би няма да наричаш Майка, управлява кораба ти в известна само на него посока... — обяснява тя.

— Но това ще трае само миг! — не се предавам аз.

Момичето се разсмява. Поглежда ме учудено, сякаш не може да повярва колко съм наивен. Продължаваме по алеята към Училището. Титилайо заговаря отново:

— Само миг за теб. За всички останали ще трае вечност. И никога няма да ги видиш отново.

— Не изгарям от желание да виждам тези пияници... с някои изключения... — погледнах я многозначително. В отговор получих отново ехиден смях.

— Ако мислиш, че ще се кача на купчина желязо, за да се рея из космоса петдесет години, сериозно грешиш. Пък

Раят под купол

и тази вечер ще избягам. Няма да позволя да ме манипулират повече.

Припомням си разговора ни от сутринта. Тя бе намислила нещо. Смътно си спомням предупреждението на Майка, но Титилайо ме държи за ръка и тялото ѝ е близо до моето. Усещам уханието и топлината ѝ. Прегръщам я.

— Идвам с теб. Каквото и пътешествие да си планирала, съм сигурен, че ще бъде по-вълнуващо от безсмислените години под този купол.

— Ще потеглим на пътешествието на живота си, умнико. И интегралните схеми под този купол няма да разберат откъде им е дошло... нямам търпение.

Не разбирам озлоблението ѝ към Родителите. Аз също не ги харесвам и считам, че изкуственият свят, в който сме принудени да живеем, е своеобразен затвор. Но при нея е различно — омразата към Майка и Татко струи от всяка нейна дума. Звучи така, сякаш би направила всичко, за да провали мисията им, а това е единственият начин да накараш един изкуствен интелект да страда.

— Защо ги мразиш толкова? За мен те са просто досаден придатък на този мъртъв камък. Не го правят много по-лош, отколкото всъщност е...

— Защо ли? — смее се тя. След това изсъсква: — Ние сме мъртви, откакто сме поели първата си глътка въздух. Нас не ни е раждало човешко същество, не сме се хранили с човешка кърма, не сме правили първите си крачки по планетата, която е поддържала живота на нашите предци. В продължение на петнадесет години ние водим принудително съществуване, за което не сме се съгласявали. Кой според теб е виновен за това, умнико?

— Те просто изпълняват мисия...

— Какво общо имам аз с тяхната мисия? Някой да ме е питал дали искам да участвам в този експеримент? Аз бях до тук...

Оливър Костов

— Не съм сигурен как биха могли да попитат една оплодена яйцеклетка дали иска да пътува сто хиляди години до нова звездна система. — Разсмивам се, в опит да ѝ подражавам. Тя обаче остава сериозна.

— Точно това е проблемът, Густав. Онзи, когото наричаш баща, по време на лекцията ясно обясни какво са за хората мисиите със зиготи. Ние сме неодушевени предмети, пренасяни чрез криокамера до другия край на галактиката. Мислиш ли, че на Земята е имало някой, на когото му е пукало дали изобщо ще стигнем?

Тя яростно изритва във въздуха към някаква въображаема мишена. Притискам я още по-силно към себе си. Тигилайо продължава да говори

— Преди седмици четох из архивите за древни меценати, които спонсорирали космически мисии от Земята, без каквато и да е икономическа възвръщаемост. Техните съвременници ги считали просто за луди с много пари. По всяка вероятност фактът, че сега сме тук, е следствие от решение на подобен човек. Ако трябва да нарека някого “Мама“ или „Татко“, това би бил той или тя...

— Не се бях замислял за това. Ние сме тук и дишаме. На Земята може да няма вече слънце и всички да са мъртви.

— Не разбираш ли, умнико? Нашите истински родители, бъдещи майки от Земята, са ни дарили доброволно на някой луд с възможности, който да упражнява божествения си комплекс срещу Вселената, защото... може да си го позволи...

Гласът ѝ се превръща във фонен шум. Аз само я притискам силно и кимам. Бих отишъл с нея навсякъде. Наближаваме Училището и аз неохотно я пускам, за да влезем и да заемем местата си. Докато прекрачвам прага, се сещам, че днес имаме древна етика. Тотална скука. Не разбирам защо Родителите ни досаждат с подобни предмети.

Раят под купол

Настанявам се зад чина си. Разсеяно слушам гласа на Татко, който обяснява нещо за древните принципи за добро и зло.

— ... защото всеки от вас има личен морален компас. Това са определени действия, качества и мисли, които вие считате за правилни и които ви носят удовлетворение. Нашата работа като ваши възпитатели е да нагласим личните ви морални компаси в синхрон един с друг. Няма как обществото да съществува хармонично, ако базовите концепции за добро и зло, заслугите и обвиненията не са споделени между отделните членове...

Гледам ръкомахащата холограма с насмешка. Нима роботите са способни да ни научат що е добро и зло, когато са отстранили всички деца, нарушавали дисциплината през годините? Лесно е да начертаеш линия между доброто и злото, когато разполагаш с инструменти да я налагаш на останалите. Празните чинове на някои съученици ми припомнят отминали случки. Сещам се за Салваторе, когото видях за последен път преди година и половина.

Когато бяхме на тринадесет, го видях да плесва Маша по дупето. Тя подскочи уплашено и извика. След това Майка го помоли да се прибере в стаята си и да наблегне на астрофизиката, защото науката му куцаше. Не можеше да различи черна дупка от червено джудже. След училище отново бе издебнал Маша пред стаята ѝ и я бе избутал вътре въпреки протестите на сестра ми и холограмата на Майка. След пет минути Салваторе излезе променен и се прибра в стаята си, без дори да ни погледне. Повече не го видях.

Друг случай на изчезнало дете е Рауку. Тя беше мрачна и ненавиждаше училището. Беше си строшила таблета в оградата на общежитието. След като бе привикана пред всички на среща с Майка, тя си тръгна с наведена глава. Преди три месеца видяхме постери, разлепени из Общежитието, със следните послания:

Стълбицата е измама. Нищо не зависи от теб!

Оливър Костов

Вземи бъдещето си в ръце! Майка не е твоята съдба!

Ела довчера след училище пред Обсерваторията!
Дължат ни отговори!

Същата вечер пред Обсерваторията се събраха около двеста деца. Повечето бяха там, водени от любопитство или скука. Отдавна не се бе случвало нищо интересно и драсканиците събудиха интерес. И аз отидох, защото ми беше скучно. Рауку изглеждаше щастлива. Твърдеше, че е намерила смисъла на съществуването и това не е било стълбицата. Според нея моралните ограничения, налагани от обществото, представлявали робство и насилие. По-голямата част от полуиняната тълпа не отвърна на ентузиазма ѝ и накрая тя си тръгна, увесила нос. Не я видяхме повече.

Не разбирам толкова от етика и морал, но някак си не това е моето разбиране за доброта и справедливост. Ако искаш да съществуващ, трябва да не прекрчаваш определена граница в обществото на Майка и Татко. Иначе изчезваш и никой няма идея какво е станало с теб. Всъщност нашите Родители изпълняват божествената функция в Котилото, както биха се изразили Древните. После хората имали божествен комплекс...

С мъка и досада дочаквам края на часа и хуквам навън. Докато братята и сестрите се събират на групички да си бърбят, аз се оглеждам за черното лице с ехидната усмивка. Скоро я забелязвам и се отправям към нея. Тя също ме вижда и ме изчаква.

— Ето това вече е гълна досада. Не виждам смисъл да ни обясняват правилата на нещо, което самите те не разбират... — казвам аз.

— Умнико, това е един от начините да си осигурят подчинението на цялото Котило. Като вменияват морални ангажименти на индивида към обществото, съответно към себе си.

Раят под купол

— Но за мен концепцията за... морален компас е изцяло излишна. Доброто си е добро, няма нужда да му се поставя основа, върху която да стъпи.

— Не разбираш, че това е начин за моделиране на общественото мнение. При масово синхронизиране на моралните компаси на всички членове на обществото, Котилото може да бъде тласнато в една или друга посока по тяхно желание. Не стига, че се правят на наши създатели, ами се опитват да бъдат и наши управници.

Стискам юмруци от злоба, след това хващам Титилайо за ръка и прошепвам в ухото ѝ:

— Да се махаме от тук. Не ми е до учене. Мисля, че има нещо далеч по-приятно за вършене.

Тя се усмихва и послушно тръгва с мен. Разминаваме се с тълпите около Училището, които се движат безцелно в междучасието. Дори не ги забелязвам, защото в главата ми има една-единствена мисъл. Почти влача Титилайо за ръката, докато излизаме на алеята. Една холограма на Майка ни гледа с неодобрение и уплах:

— Къде отивате вие, двамата? По-добре се връщайте. Часът ще започне след малко. Може да се държите за ръце и след часовете.

Стискам зъби от ярост и дърпам Титилайо още по-силно. В този купол има твърде малко места, където човек може да разчита поне на мъничко уединение. Алеите на града определено не са подходящи. Аз гледам злобно към холограмните проектори, а Титилайо им се присмива, докато прекосяваме центъра към опасващите пръстена от общезития гори. След десетина минути ход по пустите алеи стигаме до общезитията. Всички са на училище, но ядосаният поглед на Майка ни съпровожда навсякъде от равномерно пръснатите холограмни проектори.

— Виж как ни гледа, сякаш си си извадил моралния компас и си го запратил към проектора — обажда се

Титилайо. След това се обръща към една от холограмите: — Погледът и думите ти няма да променят нищо, робот такъв!

Аз се усмихвам и си представям как би реагирала една истинска човешка Майка. Дали би се разсърднала? А може би ще се развика или разплаче? Предполагам, че никога няма да разбере.

Стигаме до Общежитието, но вместо да влезем през тежкия портал, ние го заобикаляме и навлизаме в зелените площи зад него. Прекосяваме полянката и се шумугваме в широколистната гора, която се вижда от другата страна. Последната холограма на Майка ни изпровожда с поглед от средата на поляната.

Проектът за тераформирането на Колонията предвижда голям зелен пръстен около града. Целта му явно е да създава чувство за близост до земната природа дори тук, на този камък. Зеленият пръстен започва с една просторна поляна около общежитията, която пази първите ми детски спомени. Правилата са прости — не се влиза в отдалечения пръстен, който представлява широколистна гора, оградена от гъста, почти непроходима храстова растителност.

Когато пораснахме достатъчно и разбрахме какво има отвъд храстите, някои от нас влизаха в гората. Тъй като цялата екосистема е изкуствено поддържана, всички бяхме в безопасност, но пък нямаше кой знае какво за правене. След гористия пръстен се намира самият купол, а от другата му страна се вижда безкрайната пустош на Камъка.

Причината, поради която с Титилайо решаваме да се скрием в храстите е, че от там до купола няма холограмни проектори. Дори Майка да намери начин да ни наблюдава, аз не знам какъв би бил той и вече не усещам постоянното ѝ присъствие.

Ръцете и бузите ми са изподрани от храстите. Обръщам се към Титилайо и съзирам голяма драскотина, която прорязва лицето ѝ през устните, но така тя изглежда още по-красива. Навлизаме все по-навътре в гората, а

Раят под купол

вълнението вече ме изгаря. Спирам внезапно, издърпвам я силно за ръката и впивам устни в нейните. Тя отвърща на целувката ми и обгръща тялото ми с ръце. В този миг бих направил всичко, каквото ми нареди, без дори да се замисля. Титилайо се бе превърнала в моя повелителка, господарка и морален компас. И аз нямам нищо против.

Издавам в истинско безвремие, докато целувам усмихнатото черно лице. През обзелата ме лека замаяност осъзнавам, че сядам до едно дърво, а Титилайо поставя нежно главата си в скута ми..

— На това ли те учат в училище, умнико?

— За щастие, не. Това би погубило цялото удоволствие, като всичко, в което имат пръст...

— Начините на Древните да си доставят удоволствие, изпреварват всичко, което технологията може да ти даде. Никога не можеш да получиш нещо такова по синтетичен път през диспенсъра.

— Давам си сметка.

— Под този купол това е най-истинското удоволствие, което може да си доставиш. Всичко друго е илюзия. Нашите надзиратели се стремят да те накарат да обикнеш затвора си, но не могат да пречупят всички. И добре го осъзнават.

— Затова ли Майка ми каза да се пазя?

Титилайо се разсмява, докато прокара пръст по дясната ми буза.

— Как мислиш? Дали някой би могъл да ме контролира? Дали има същество, живо или синтетично, което може да ме задържи в този затвор?

— Но как точно мислиш да избягаш?

Титилайо не отговаря веднага. Обгръща глава и се вглежда в дървото срещу нас.

— Не мога да ти кажа, умнико. Ще ме изпортиш.

Оливър Костов

— Но защо бих го направил? Не ми ли вярваш? — питам ядосано.

— Тази, която наричаш Майка, има много възможности за изтръгване на информация по време на обикновен разговор с холограмата. Ще разбереш, като му дойде времето.

Знам, че е права. В този момент си представям, че тръгваме на път заедно. Ще бъде моя във всяка една минута, всеки един миг до... вечността. Сърцето ми забива учестено, като се сещам какво ме очаква тази вечер.

— Хайде да се прибираме. Гладен съм.

— Добре, така да бъде. Трябва да приготвя някои неща за пътуването.

— А аз какво да донеса?

— Само себе си. Аз ще се погрижа за останалото.

Тръгваме обратно през гората към гъстите храсти, от другата страна на които ни чака поляната. Държейки я за ръка, аз проправям път през гъсталака и не след дълго преминаваме от другата страна, с цената на нови драскотини. На поляната я прегръщам и се отправяме към общежитията. Тъкмо приключили училище, останалите са насядали по тревата на групички, говорят си и се наливат с разни напитки. Когато се приближаваме до Общежитието, мнозина ни гледат странно и ни сочат с пръст. Не ми пука.

Влизаме и се отправяме към стаята на Титилайо, която се намира по-ниско от моята. Тя пуска ръката ми и прошепва:

— След три часа в гората, на същото място. Ще те чакам!

В отговор я целувам страстно и кимвам:

— Ще бъда там, Т.

Бавно продължавам нагоре. Когато вече не е до мен, сякаш голяма част от енергията ми изчезва, а топлината, която усещам близо до нея, е заменена от пустота и глад. Патрик ме настига и ме тупа по рамото, изкарвайки ме от унеса:

Раят под купол

— Густав, нали знаеш че тая е пълна откачалка?

— Да не би вие, останалите, да сте по-добри, докато унищожавате мозъчните си клетки с поредния дестилат, открит в учебника по химия?

— Ти си умно момче, брат. Само в това Общезитие има стотици момичета, които биха гладували с дни, за да получат такава целувка, каквато лепна на лудата преди малко...

Обръщам се и с добре премерен удар в слънчевия сплит му изкарвам въздуха. Патрик се превива на две и вдига невярващ поглед към мен. Стискам юмрук с идеята да го стоваря върху муцуната му, но се отказвам. Няма нужда. След удара устата му ще остане затворена за няколко минути - достатъчно, за да се прибера в стаята си без много приказки.

Изминавам само няколко метра, когато от една холограма прозвучава гласът на Майка:

— Густав, ти не си на себе си. Какво направи?

Поглеждам я мрачно и подминавам. Определено не се чувствам щастлив от факта, че ударих добрия идиот Патрик. Все пак бяхме нещо като приятели. Но нима има право да говори така? Нищо не разбира, горкият. Може пък някога да ме разбере. Или вече да не ми е приятел... Всъщност не ме интересува. На тази Колония за мен съществува само един важен човек и това е Титилайо. Тази вечер щяхме да избягаме. Вероятно няма да видя Патрик повече.

Вратата на стаята ми се отваря с плъзгане и аз се насочвам към диспенсъра за храна. Много съм гладен. Ръката ми шаря по сензорния екран, докато разглеждам менюто. Избирам огромно бурито с дърпано месо и боб; в този момент мога да изям цял слон. Дисплеят показва време за приготвяне три минути. Тъкмо ще успее да се изкъпя и преоблека.

Телескопичната душ кабина ме обгръща и пречистващите струи топло галят изподраното ми тяло. Гледах на сутрешния душ с досада и отвращение, поредното нещо, което правя, откакто се помня и което ми е омръзнало

Оливър Костов

до болка. Сега е различно. Наслаждавам се на всяка секунда от едноминутния процес. След това, докато топлия въздух подсушава кожата ми, си представям голото абаносово тяло в кабината при мен и устните ми се разтягат в широка усмивка.

След секунди обличам и чисто нова униформа, предоставена ми от диспенсъра за дрехи. Може да се каже, че се чувствам прероден както физически, така и психически. Гласът на Майка от близката холограма ме връща към реалността:

— Густав, може ли да поговорим спокойно, без да поставяш себе си или оборудването в стаята си в опасност?

— Зависи какво искаш да ми кажеш — отговарям, докато отварям диспенсъра за храна. Буритото е готово и ухае страхотно. Взимам го и сядам на масата.

— Знам какво правихте с Титилайо днес, след като избягахте от училище...

— Оставаше и да не знаеш. Ти си създаде тази колония, имаш очи и уши навсякъде.

— Бягството от часовете е проблем сам по себе си, но онова, за което искам да поговорим, е последствията от вашите действия в гората. Посещавал си часовете по биология и предполагам, ти е известно, как се размножават хората?

— Е, и?

— Идеалните условия, в които сте израснали и живеете, както и съвършеният генетичен отпечатък, кодиран във вашите зиготи на Земята, предполагат много висока плодовитост. Ако преминете границата на вашата близост, шансът да отключите размножителен процес е огромен...

Докаато дъвча буритото, осмислям чутото. Доколкото си спомням от часовете, биологичната бременност протича с напъгляване на жената и процесът на раждане е изключително болезнен. Уроците загатнаха за възможността да се използват изкуствени утроби, от типа на онези, които са били конструирани в Колонията за нашето раждане.

Раят под купол

Предполагам, че лесно може да се уреди подобно нещо за Титилайо, затова не се тревожа особено. Майка продължава:

— ... основният проблем при хората е значително по-ранното полово съзряване. Жените могат да забременеят на 14 — 15 години, но всъщност не са психически готови да бъдат родители преди 23 — 24 годишна възраст. С такива действия вие може да изпреварите нашите планове с почти десет години.

— Отново се говори за вашите планове и отново ние нямаме право на мнение по въпроса!

— Нашите планове се базират на множество детайлни проучвания на отношенията между родител и дете с различна възрастова разлика. Родителство на петнадесетгодишна възраст рядко води до адекватна връзка между поколенията. Двамата с Татко считаме, че раждането на нов член на Колонията в този момент не е разумно и искаме да спрем процеса...

— И какво мога да направя аз по въпроса?

— Не се виждай с нея тази вечер! Срещата ви може да доведе до усложнения...

— След като считаш, че това е правилният ход, защо ти не говориш с нея?

— Предполагам се досещаш, че в момента друга холограма е при приятелката ти. Но ти добре знаеш какво е отношението ѝ към мен и Татко. Трудно мога да ѝ повлияя.

— Аха. И използваш мен, за да проектираш влиянието си върху Титилайо?

— Просто искам да ти помогна да вземеш правилното решение. За всяко събитие си има правилен момент, когато отрицателните последици са минимизирани, а положителните — максимизирани. Ако сега в Котилото се появят нови деца, Обществото ще измени еволюционната си крива и това може да има дългосрочни последици. Според модел 3557-А...

— Писна ми от твоите модели! — изкрещявам с пълна уста, като пръскам парченца бурито по холограмата. Все едно Титилайо говори през мен. Усещам яростта ѝ. Майка ме поглежда стреснато и млъква. Продължавам с гневната тирада — Ами ако твоите модели са грешни? Какво ще стане, ако статистически незначителната вероятност се превърне в действителност? Ако има по-добър начин за развитие от заложения в твоя синтетичен мозък *оптимален модел*?

— Нищо не е изключено. Статистиката клони към абсолютната сигурност, но никога не я достига, по начина по който естествените числа клонят към безкрайността, но не я стигат. Винаги има възможност за грешка.

— Тогава защо просто не отстъпиш? Защо не се самоунищожите с Татко и не оставите хората в тази Колония да изградят сами бъдещето си? — Гледам холограмата с присвити от ярост очи и знам, че ако беше жива, вече щях да съм хвърлил нещо тежко по нея.

Майка отново замълчава. Знам, че не може да направи нищо, освен да се опита да ме убеди. Явно обмисля следващото манипулативно изказване, което би имало най-въздействащ ефект върху моята психика. След малко продължава:

— Густав, ние успяхме да запазим живи десет хиляди зиготи по време на междузвезден полет, продължил десетки хиляди години. Сега се грижим за десет хиляди тийнейджъри, а основите на колониалното общество вече са поставени. През цялото това време сме се справяли с предизвикателствата, само защото сме следвали правилния рисков модел. Моделите са по-надеждни, отколкото си мислиш.

Дояждам буритото, без да отговарям. Искам да сложа край на разговора, затова отварям таблета и се заемам с домашното по астрофизика. Майка също не повдига темата повече. Навярно мисли, че е успяла да ме убеди, или поне да посее семето на съмнението в съзнанието ми. Съсредоточавам

Раят под купол

се върху домашното, като от време на време в ума ми изплува образът на Титилайо. Представям си я чисто гола и приканваща. След час и половина съм готов със заданието и се приготвям за срещата с нея. Може би щях да я срещна в коридора и да вървим заедно към нашето местенце.

Крача разсеяно по спираловидния коридор. Разни хора ми махат и ме поздравяват на всяка крачка, но аз не им обръщам внимание. Стигам до вратата на стаята ѝ и чакам. Изминават пет минути, но Титилайо не се появява и аз решавам, че е тръгнала по-рано. Защо ли? Тогава осъзнавам, че изобщо не я познавам, нямам представа какво си мисли. Не проумявам защо трябва да се срещнем направо в гората, вместо да отидем заедно. Все пак, за да не я карам да ме чака, неохотно тръгвам сам.

Излизам навън, прекосявам полянката и с разтуптяно сърце навлизам в гората. Спомням си приблизителната посока, в която се намира нашето място. Скоро съзирам Титилайо, облегната на широкия ствол на едно дърво. Но нещо не е наред. Тя диша трудно, а тъмната ѝ кожа е посивяла. До дясната ѝ ръка се вижда чаша със синтезирана червена боя. Наполовина празна. Около устните на Титилайо, извити в ехидна усмивка, има червени следи. Затичвам се към нея със свито сърце и изкрещявам:

— Какво си направила? Откачена глупачке...

Тя ме поглежда победоносно, въпреки че едва успява да движи главата си. Когато проговаря, гласът ѝ е тих, а думите - накъсани:

— Готвя се за пътуването, умнико. Това тук е твоят билет — Тя посочва към остатъка от червената боя.

— Но нали това е просто едно багрило?

— Подценяваш ме, Густав. Имаме силно токсичен коктейл от органични разтворители, които инхибират способността на мозъчните клетки да дишат. Води до бавна смърт, която всъщност е много по-приятна дори от най-

Оливър Костов

добрата симулация в Яйцето, която онези, които наричаш Родители, са способни да измислят...

Чел съм какво е смъртта в древните книги, но за пръв път наистина се сблъскам с нея. Бързо осмислям ситуацията и прозрявам плана за бягство на Титилайо. Тя отнема от Родителите единственото, което те искат от нея — нейния живот. Изкрещявам ядосано:

— Но как си се сдобила с тази отрова? Майка навярно знае за това от месеци...

Титилайо се смее, задъхвайки се.

— Ето ти едно доказателство за късогледството на моделите, използвани от тези демони, които ти наричаш Родители. Изучавах подробно принципите на синтез на багрила и синтезирах две отделни вещества. Едното беше багрило за рисуване, а другото - психотропно вещество. Двете вещества поотделно са сравнително безвредни за човешкото тяло. Но смесени в определена пропорция, убиват мозъчните клетки ефективно. Процесът е необратим. Синтезирах двете вещества в интервал от няколко месеца. Дори няколко пъти се надрусках с психотропното, за да разсея всякакви съмнения...

Тя се смее и се дави едновременно. Едва диша, но продължава да говори.

— Старата вещица е надхитрена. Никога няма да разбере какво се е случило. Аз съм спасена, последвай ме там...

— Но защо не взехме това решение заедно? Защо не ме изчака?

— Знаех, че ще се опиташ да ме разубедиш. Знаех, че старата ти е напълила главата с глупости по време на вечеря. Не исках да рискувам, защото ако този химичен метод стигне до Майка, тя веднага ще ни инжектира противоотрова и никога повече няма да имаме възможност да се отървем. Имах само един опит. И той успя. Сега тя не може да стори нищо.

Раят под купол

— Но... ние можеше да имаме дете. Можеше да създадем семейство в това псевдообщество, без да се подчиняваме на роботите.

Почти не чувам смеха ѝ. Силите я напускат.

— Как си представяш домашните любимци да направят нещо напук на господарите си? Този свят е под техен контрол. Никога няма да създам поколение, което да расте в този синтетичен затвор. Особено когато основната причина изобщо да имам деца, е програмата, заложена в алгоритмите на един изкуствен интелект... — Тя се задавя, след това заговаря отново — Нашият биологичен вид, Густав, е създаден да бъде свободен. Свободен от рамките на чуждия авторитет, чуждите мечти и илюзии. Тази свобода е невъзможна в този свят, затова и ние нямаме място в него... Ще се видим от другата страна, може би...

След тези думи главата ѝ клюмва настрани и тя не проговаря повече. Дори не се опитвам да я съживя. Вече знам как точно е надхитрила Майка. Действието на отровата е безвъзвратно. Остава въпросът — да я последвам ли?

Взимам чашата с червеникавата течност с трепереща ръка и я помирирам. Издава остра миризма, която не мога да определя. Решавам да я нарека миризма на смърт. Разклащам съдържанието на съда и го вдигам до лицето си... Капки студена пот избиват по челото ми, въпреки горския хлад. Течността блъбука и сякаш ме приканва да я изпия...

Какво ли има от другата страна? Дали Титилайо ме чака там или сякаш просто да заспя и да не я видя никога повече?

Помирирам чашата за последен път, сетне се изправам бавно и с трепереща ръка изливам течността на земята. Стискам съда толкова силно, че кокалчетата ми побеляват, след това го запращам по едно дърво. Краката ми се подкосяват и аз отново се сривам на земята, плачейки от мъка и безсилие...

Не знам колко време минава или какво точно мисля. Майка би нарекла състоянието ми емоционален шок. Някак

си хващам безжизненото черно тяло през раменете и започвам да го влача към поляната. Чувам някаква пияна групичка да се весели близо до хрсталака и викам за помощ. Момче и момиче несигурно се клатушкат към мен, но щом виждат какво нося, отскачат уплашени:

— Помогнете ми! Моля ви!

Тримата вдигаме тялото и го носим към най-близката холограма на Майка. Тя ни гледа уплашено. Изкрещявам:

— Тя е мъртва! Направи нещо! Знам че можеш, ти... ти... — дори не ми хрумва достатъчно тежка обίδα. Продължавам да викам — Ти знаеш всичко. Знам, че можеш да я спасиш, ще ти бъде вечно признателен и верен.

Холограмата поклаща глава:

— Късно е, Густав. Мозъчната дейност е спряла преди твърде дълго време. — Майка се замисля. — Нищо не можем да направим. Тя направи своя избор...

— Направи нещо, умолявам те... Ще направя всичко, което поискаш...

— Съжалявам, но това е невъзможно. Сега единственото, което можем да направим, е да не позволим това да се случи на още някого. Оставете тялото тук, аз ще се погрижа. А вие, тримата, се прибирайте веднага.

Оставяме тялото и тръгваме към Общежитието. Дали някога щях да видя Титилайо отново? В този свят или в някой друг? Съзните отново ме заслепяват и аз се вмъквам в спираловидния коридор като на сън. Момчето и момичето, които ми помогнаха за тялото, изглеждат изтрезнели и ме гледат смутено. Няма какво да ми кажат, и аз съм им благодарен за това.

Не знам кога съм стигнал до моята стая. Влизам и тежко се тръшкам върху стола. Заравям лице в ръцете си и плача с глас. В главата ми се блъскаат хиляди въпроси. Защо не изпих отровата? Дали тя сега е щастлива? Струва ли си да

Раят под купол

продължава живота си тук? Как мога да последвам Титилайо, когато тайната ѝ е разкрита?

Тези мисли се въртят в съзнанието ми като ураган, докато накрая се изливат в дълбоката и тъжна яма, в която се бе превърнало сърцето ми. Задъхвам се.

Чувам шума от диспенсъра за храна зад себе си. Не съм го включвал. След малко гласът на Майка долетява от холограмата:

— Густав, когато си готов, стани и изпий напитката в диспенсъра. Ще ти помогне.

След известно време намирам сили да се изправа и послушно да отворя машината. Там ме чака малка чаша с прозрачна течност без мирис. Изпивам я на един дъх. Отново се стоварвам на стола.

Ураганът от мисли и чувства сякаш изчезва и в ума ми настава пустота. Опитвам да се изправа, но усещам краката си като гумени. Едва държа очите си отворени. Отправлям се към Яйцето. Гласът от холограмата идва някъде отдалеч:

— Днес преживя много, Густав. Съвсем скоро всичко ще си дойде на мястото. Имаш нужда от почивка, утре ще бъдеш по-добре

Сънено влизам в Яйцето и се строполявам на удобния подиум. Капакът се затваря и симулацията на гръмотевична буря се излива върху мен. Последната ми мисъл е, че ще живея, независимо от всички и всичко...

Раят под купол

За автора:

Аз съм Оливър и любимият ми въпрос е “Какво ще стане, ако...?”. Обичам мисловните игри, които разтеглят границите на реалността. Обожавам да чета и да пиша проза, която не се подчинява на законите на нашия свят. Считам, че реалността е твърде скучна, за да се забавяваме в нейните рамки. А капацитетът ни да надхвърлим физическата реалност, поне в нашите мечти и кошмари, е огромен.

Пиша, чета и издавам на английски и български език.